

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ
ТОМАС БЕРНХАРД

chitanka.info

Томас Бернхард (1931–1989) е австрийски белетрист, поет и драматург, роден в Хеерлен, край холандския град Маастрихт, където събират границите си Холандия, Белгия и Германия. Израства като извънбрачно дете в Горна Бавария, в близост до Залцбург. Под влияние на своя дядо изучава музика и вокално изкуство. На шестнадесет години се разболява от туберкулоза и постъпва в търговско училище. Когато го завършва, следва драматургия и актьорско майсторство в Залцбургския Моцартеум и получава стипендия в Академията по музика и изобразително изкуство във Виена. После работи като съдебен репортер, пребивава в Югославия и Сицилия, една година е библиотекар в Лондон, пътува из Полша, а от 1965 г. живее уединено в селцето Олсдорф, Горна Австрия.

Литературният път на Томас Бернхард започва с повестта „Тримата влъхви от Св. Вит“ (1955), но вниманието привлича стихосбирката му „На земята и в пъкъла“ (1957). Следват стихосбирките „In hora mortis“ [В часа на смъртта] (1958) и „Под острието на луната“ (1958), романите „Мраз“ (1963), „Амрас“ (1964) и „Обърканост“ (1967), сборниците с разкази „Унгенах“ (1968) и „До границата на виреене“ (1969), романите „Варницата“ (1970), „Причината“ (1975), „Корекция“ (1975), „Диханието“ (1978), книгата с проза „Имитаторът на гласове“ (1978), романите „Студът“ (1981), „Дете“ (1982), „Бетон“ (1982), „Племенникът на Витгенщайн“ (1982), „Крушенецът“ (1983) (за Глен Гулд), „Дървосеч“ (1984), „Старите майстори“ (1985) и „Изличаване“ (1986). Освен това Томас Бернхард е автор и на множество драматични творби.

Основна тема в произведенията на Бернхард е противоречието между техническото и икономическото съвършенство на живота в съвременния свят, душевната нестабилност и накърнимост на отделния човек. Писателят създава с барокова образност една „космогония на болното съзнание“, в която страданието и смъртта добиват особена стойност като тайнство на познанието.

За творчеството си Томас Бернхард получава редица отличия, между които наградите „Рудолф Александер Шрьодер“ на град Бремен (1965), „Антон Вилдганс“ (1967), „Австрийската държавна награда за литература“ (1968), престижната награда „Георг Бюхнер“ (1970), наградите „Франц-Теодор Чокор“ (1972) и „Грилпарцер“ (1972), както и международните награди „Prix Séguier“ (1974), „Premio Letterario

Internazionale Mondello“ (1983), „Prix Médicis“ и „Antonio Feltrinelli“ (1988). Писателят е член на Немската академия за език и литература в Дармщат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.